

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)
SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **D.K.**,
oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 16 października 2025 r.,
zażalenia obrońcy oskarżonego
na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 25 września 2025 r., sygn. akt II KK 562/24,
o zastosowaniu tymczasowego aresztowania,

p o s t a n o w i ł:
utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

D.K. został oskarżony o popełnienie dwóch przestępstw – z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k. Wobec uchylecia wydanych w sprawie wyroków Sądów obu instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi *meriti*, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 127b k.p.k., postanowieniem z dnia 25 września 2025 r., sygn. akt II KK 562/24, zastosował wobec oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy tj. do dnia 24 grudnia 2025 r., godz. 14:40.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez obrońcę z urzędu oskarżonego, który w wniesionym zażaleniu podniósł zarzut obrazy prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia:

- art. 249 § 1 k.p.k., polegającą na uznaniu, że stosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego jest niezbędne w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, mimo rzeczywistego niezachodzenia tej przesłanki;

- art. 251 § 3 zdanie 2 k.p.k., sprowadzającą się do braku podania przyczyn, dla których nie uznano za wystarczającego zastosowanie wobec oskarżonego łagodniejszych środków zapobiegawczych;

- art. 257 § 1 k.p.k. w ten sposób, iż Sąd Najwyższy zdecydował się na zastosowanie tymczasowego aresztowania, mimo że w niniejszej sprawie prawidłowy tok postępowania może być zapewniony przez środki zapobiegawcze o charakterze nie izolacyjnym.

Na podstawie tych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia o niestosowanie wobec D.K. środka zapobiegawczego, ewentualnie o zastosowanie środka o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że pomimo podniesienia w rozpoznawanym środku odwoławczym trzech zarzutów uzasadnienie ich trafności jest bardzo lakoniczne, zaś lektura tej części zażalenia wskazuje, że argumentacja obrońcy ma charakter polemiczny, nie zaś problemowy.

Odnosząc się do szczegółowych zagadnień należy stwierdzić, że – wbrew twierdzeniom obrońcy – fakt uprzedniego nawet wielomiesięcznego stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania nie podważa z góry możliwości stosowania tego środka zapobiegawczego na dalszym etapie postępowania, po wydaniu przez Sąd Najwyższy orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. O braku obrazy art. 249 § 1 k.p.k. przekonuje tymczasem część motywacyjna zaskarżonego postanowienia, w którym wskazano, że konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku procesu jest uzasadnioną zmianą sytuacji procesowej D.K., co wobec pozostawiania przez tego oskarżonego m.in. pod zarzutem zbrodni daje podstawę do obawy, że może on podejmować działania mające na celu destabilizację

prawidłowego toku postępowania. W świetle realiów procesowych sprawy takie stanowisko jawi się jako uprawnione, podobnie jak przekonanie o tym, że jedynie zastosowanie tymczasowego aresztowania może zapewnić prawidłowy tok dalszego postępowania. Gdy zaś chodzi o przesłankę dużego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa, to wynika ona w oczywisty sposób tego, że uchylene przez Sąd Najwyższy wydanych w sprawie wyroków było wynikiem stwierdzenia uchybienia o charakterze formalnym, nie zaś z uwagi na naruszenie przepisów związanych choćby pośrednio ze sferą dowodową i ustaleniami faktycznymi.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

Kazimierz Klugiewicz Tomasz Artymiuk Marek Pietruszyński

[WB]